

[Stegger Nielsen.]

og Lønninger for forskellige Tjenester, herunder Kirkesangertjenesten paa Landet; Betalingen herfor er sat op til 450 Kr. aarlig, saafremt der er regelmæssig Gudstjeneste hver Søndag, ellers 300 Kr. aarlig. Det samme gælder Organisttjeneste paa Landet, medens Organisttjenesten, som er forbundet med Kirkesang, er sat til et Minimum af 525 Kr. aarlig, højst 675 Kr. med Gudstjeneste hver Søndag, og Kirkebylærerforretningerne paa Landet til et Minimum af 100 Kr. Distriktskirkesangen og Organist-Medvirken kan lønnes med 25 Kr. aarlig pr. 100 Indbyggere. Det er en rimelig Forhøjelse, der her har fundet Sted, men den ligger vist desværre ikke stort over, hvad der i Øjeblikket ydes efter de nugældende Sætsler med de Dyrctidstillæg, der almindeligvis er kommet til rundt omkring, saa det vil ikke være urimeligt, om det bliver opfattet som en Forhøjelse af Grundsætserne. Loven forhindrer jo ikke, at det hittidige Dyrctidstillæg kan ydes, hvis man er villig hertil.

Præstegaarde, Præstegaardsjorder, Efterindtægt og Pension, Udgifternes Fordeling og Lønningsmidlernes Bestyrelse m. v. skal jeg ikke udtale mig om, da jeg finder, det er Ting, vi har haft fremme før. Vi kender dem fra tidligere Love, og jeg kan billige de Bestemmelser, som er foreslaaet herom.

Om Afskedigelsesparagraffen, § 77, der jo er blevet ændret under Behandlingen i det andet høje Ting, skal jeg kun sige, at der ogsaa over for mig er rejst Spørgsmaal om, hvorvidt ikke de tre Ord: „det paagældende Sted“ skulde gaa ud, vistnok ud fra den Opfattelse, at var en Præst uheldig eet Sted, var han uheldig alle Steder. Det kan naturligvis hævdes, men behøver alligevel ikke fuldt ud at holde Stik. Spørgsmaalet er imidlertid rejst over for mig saa sent som i Formiddag af et Medlem af det andet høje Ting, og hvis den højtærede Kirkeminister ikke selv havde rejst det, vilde jeg have stillet et Spørgsmaal til Ministeren i den Retning. Men det er jo altsaa nu i nogen Maade besvaret, og jeg personlig kan egentlig heller ikke se, hvorfor man skulde foretage en Ændring paa det Punkt. Paragraffen gaar altsaa ud paa, at en Præst, der i en Aarrække har vist Mangel paa Evne til at varetage sit Embede det paagældende Sted, af Biskop og Provst kan indstilles til Afskedigelse.

Det er klart, at en saadan Paragraf kan rejse en hel Del Diskussion, og at der vil være delte Meninger om dens Betimelighed og Rigtighed — det har der ogsaa været blandt Præsterne selv. Men jeg mener, at vi her fra Rigsdagens Talerstole bestemt maa hævde, at der ikke er Tale om noget Angreb paa Forkyndelsens Frihed. Som det ogsaa er blevet sagt: en særpræget Mand maa have Lov til at hævde sine Meninger og uden Tryk af Frygt for Paragraffer og andet kunne gøre disse Meninger gældende. Paa Forkyndelsens kan han ikke fældes. Sligt er ikke ensbetydende med Mangel paa Evne til at varetage et Præsteembede. I saa Tilfælde maa der være Tale om mange andre Ting. Men naar det tilstrækkeligt er slaaet fast — og det vil jo have sin Betydning, at det er slaaet fast under Forhandlingerne paa den høje Rigsdag —, at det ikke er et Angreb paa Forkyndelsens Frihed, der her iværksættes, og heller ikke paa den særprægede Forkyndelse, mener jeg ikke, man behøver at frygte denne Paragraf saa særligt. Ja, jeg kunde endda tænke mig, at dens Tilstedeværelse kunde blive en Spore for Præster til at søge bort, naar de foreliggende Arbejdsvilkaar ikke er tilfredsstillende, hverken for Menigheden eller for dem selv. Jeg kunde godt tænke mig Tilfælde, hvor en Mand kunde faa en rig og en god Gerning paa et nyt Sted.

Jeg finder i det store og hele Lovforslagene udmærket affattet. De byder en lønmæssig Forbedring for Præster, Kantorer, Organister og andre Medarbejdere inden for Kirken, og det hilser vi med Glæde. Vi hilser det med Glæde, fordi en økonomisk Betryggelse i det daglige Arbejde ogsaa for dem, som udøver den Gerning, der samler sig om Ordets Forkyndelse og Sjælesorg, er en Nødvendighed.

Jeg anbefaler paa mit Partis Vegne begge Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling.

Krarup: Da Lovforslagenes Enkeltheder i alt væsentligt er Resultatet af det Arbejde, der er udført af Lønningskommissionen af 1943, i hvilken Kirken var fyldigt repræsenteret, og man derfor maa regne med, at Præsterne selv har sørget for at faa de Lønninger, som de nu syntes kunde tilkomme dem, er der ikke for mig nogen særlig